

Sygn. akt II K 614/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 listopada 2016 roku

Sąd Rejonowy w Piotrkowie Trybunalskim w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Małgorzata Krupska-Świstak

Protokolant: staż. Justyna Dorosławska

w obecności **Prokuratora:** Tomasz Retyk

po rozpoznaniu dnia 24 listopada 2016 roku na posiedzeniu sprawy

S. C.

urodz. (...)

w B.

syna J. i Z. zd. K.

oskarżonego o to, że:

w dniu 23.07.2016 r. ok. godz. 8:40 na (...) km drogi (...) nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym przez to, że kierując samochodem osobowym marki F. (...) nr rej. (...) podczas wykonywania manewru zmiany pasa ruchu z prawego na lewy zjechał drogę poruszającemu się lewym pasem ruchu w tym samym kierunku kierującemu motocyklem marki Y. (...) nr rej. (...) A. J. czym doprowadził do zdarzenia w wyniku czego nieumyślnie spowodował u niego obrażenia ciała w postaci stłuczenia mięszu płuca prawego i odmy opłucnowej prawostronnej, stłuczenia i pęknięcia mięszu wątroby, krwiaka bieguna nerki prawej oraz śledziony, stłuczenia brzucha i prawej strony klatki piersiowej, stłuczenia barku prawego z uszkodzeniem więzozrostu I stopnia, stłuczenia łokcia prawego z krwiakiem podskórnym, które to obrażenia spowodowały naruszenie czynności narządów ciała na okres dłuższy niż siedem dni,

tj. o czyn z art. 177 §1 kk

orzeka

1. oskarżonego S. C. uznaje za winnego popełnienia zarzuconego mu czynu wyczerpującego dyspozycję art. 177 §1 kk i za to na podstawie art. 177 § 1 kk wymierza mu karę 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności,
2. na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk, art. 70 § 1 kk wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza oskarżonemu na okres próby 2 (dwóch) lat,
3. na podstawie art. 72 § 1 pkt. 2 kk zobowiązuje oskarżonego do przeproszenia pokrzywdzonego A. J. na piśmie, w terminie 1 (jednego) miesiąca od uprawomocnienia się wyroku,
4. na podstawie art. 71 § 1 kk wymierza oskarżonemu karę grzywny w liczbie 60 (sześćdziesiąt) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 (dwadzieścia) złotych,

5. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 328,04 (trzysta dwadzieścia osiem złotych i cztery grosze) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania oraz wymierza 120 (sto dwadzieścia) zł tytułem opłat.

UZASADNIENIE

(na podstawie art. 424 § 3 kpk w zakresie ograniczonym do wyjaśnienia podstawy prawnej wyroku oraz rozstrzygnięcia o karze)

Wypadkiem komunikacyjnym, penalizowanym w art. 177 kk, jest zdarzenie w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym, wynikające z umyślnego bądź nieumyślnego naruszenia zasad bezpieczeństwa obowiązujących w tym ruchu, którego skutkiem są obrażenia ciała u innej osoby powodujące naruszenie czynności narządu jej ciała lub rozstrój zdrowia trwające dłużej niż 7 dni (średni wypadek komunikacyjny – art. 177 § 1 kk), śmierć albo ciężki uszczerbek na zdrowiu (ciężki wypadek komunikacyjny - art. 177 § 2 kk). Rzeczonymi zasadami bezpieczeństwa są przede wszystkim reguły określające warunki bezpiecznego uczestnictwa w ruchu zawarte w przepisach prawa, ale także reguły nieskodyfikowane, wynikające z istoty bezpieczeństwa w ruchu i znajdujące zastosowanie wszędzie tam, gdzie nie ma sprecyzowanego przepisu. Jedną z podstawowych zasad obowiązujących wszystkich uczestników ruchu jest zasada ostrożności wyrażona w art. 3 ust. 1 ustawy Prawo o ruchu drogowym (tekst jednolity: Dz. U. 2005 r. Nr 108 poz. 908) nakazująca, aby uczestnik ruchu i inna osoba znajdująca się na drodze, zachowywała ostrożność albo gdy ustawa tego wymaga - szczególną ostrożność, unikając wszelkiego działania mogącego spowodować zagrożenie bezpieczeństwa lub porządku ruchu drogowego, zakłócić spokój lub porządek publiczny oraz narazić kogokolwiek na szkodę. Ów podwyższony standard ostrożności obowiązuje podczas wykonywania manewrów związanych z większym ryzykiem, do których ustawa zalicza m.in. zmianę pasa ruchu. Zgodnie z treścią art. 22 ust. 1 – kierujący pojazdem może zmienić zajmowany pas ruchu tylko z zachowaniem szczególnej ostrożności. Niezależnie od tego, w ust. 4 powołanego przepisu na kierującego pojazdem, który zmienia pas ruchu nałożono obowiązek ustąpienia pierwszeństwa pojazdowi jadącemu po pasie ruchu na który zamierza wjechać. S. C. nie uszanował wskazanych reguł uczestnictwa w ruchu drogowym. W dniu 23 lipca 2016 r. poruszając się jako kierujący pojazdem mechanicznym - marki F. (...) nr rej. (...) drogą (...) w kierunku K., na terenie gminy W. (...), zamierzając skręcić w lewo i zmieniając w tym celu pas ruchu z prawego na lewy – nie ustąpił pierwszeństwa poruszającemu się lewym pasem w tym samym kierunku kierującemu motocyklem Y. (...) nr rej. (...) A. J., który uderzył w tył F. (...). Zważywszy, że w następstwie zdarzenia kierujący motocyklem doznał obrażeń powodujących naruszenie czynności narządów jego ciała na okres dłuższy niż 7 dni, w postaci: stłuczenia mięszu płuca prawego i odmy opłucnowej prawostronnej, stłuczenia i pęknięcia mięszu wątroby, krwiaka bieguna nerki prawej oraz śledziony, stłuczenia brzucha i prawej strony klatki piersiowej, stłuczenia barku prawego z uszkodzeniem więzozrostu I stopnia, stłuczenia łokcia prawego z krwiakiem podskórnym – zachowanie oskarżonego wyczerpywało znamiona przestępstwa z art. 177 § 1 kk.

Za występki ten ustawa karna przewiduje karę do 3 lat pozbawienia wolności. Czynniki limitującymi jej wymiar pozostają stopień społecznej szkodliwości czynu oraz stopień zawinienia, jednak należy brać pod uwagę również cele zapobiegawcze i wychowawcze oraz potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Nadto, wymierzając karę należy uwzględnić zespół okoliczności wskazanych w art. 53 § 2 kk – w tym stopień naruszenia ciężących na sprawcy obowiązków, jego właściwości i warunki osobiste, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa oraz zachowanie sprawcy po jego popełnieniu.

Rodzaj i wymiar kary proponowanej przez prokuratora we wniosku złożonym w trybie art. 335 § 2 kpk, pozostawał adekwatny do wagi czynu, mierzonej wskazanymi powyżej elementami. S. C. godził w dobro o niekwestionowanej wartości, jaką jest bezpieczeństwo w komunikacji, a w konsekwencji jego zachowania A. J. doznał poważnych i niebezpiecznych obrażeń ciała, w tym zwłaszcza pęknięcia mięszu wątroby i prawostronnej odmy opłucnowej. Niezależnie od tego motocyklista, który upadł na drogę został narażony na dalsze skutki wypadku, w tym najdalej idące, bowiem nic nie chroniło go przed możliwym najechaniem przez inny pojazd mechaniczny. Oskarżony zagroził również innym uczestnikom ruchu, gdyż nieprawidłowo wykonywany manewr zmiany pasa ruchu na drodze o bardzo dużym natężeniu ruchu, jaką jest trasa (...), grozi karambolem i licznymi ofiarami. Z drugiej jednak strony, błąd jaki popełnił nie stanowił następstwa celowego działania, czy brawury, ale jako wynik chwilowej

dekoncentracji i niedostatecznej uwagi, musi być kwalifikowany jako nieumyślne naruszenie reguł ostrożności w ruchu drogowym. Sam wypadek jest zaś przestępstwem nieumyślnym, co nie rzutuje negatywnie na ocenę sfery motywacyjnej i pobudek działania. W toku postępowania karnego S. C. prezentował włością postawę, nie dążył do uniknięcia odpowiedzialności za zdarzenie z dnia 23 lipca 2016 r., a przeciwnie – był gotów ponieść za nie karę i konsekwentnie akceptował propozycję prokuratora w zakresie rozstrzygnięcia w trybie konsensualnym. W tym stanie rzeczy wymierzono mu karę plasującą się w dolnych granicach ustawowego zagrożenia, tj. 6 miesięcy pozbawienia wolności, dostrzegając jednocześnie wszelkie podstawy dla zastosowania dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia jej wykonania. Oskarżony jest człowiekiem w starszym wieku, nie był dotychczas karany i okazał dostateczne poczucie odpowiedzialności za swoje zachowanie, aby dawać gwarancję, że nie popełni kolejnego przestępstwa i z większą rozwagą będzie uczestniczył w ruchu drogowym w przyszłości. Dla wzmocnienia wychowawczych walorów wyroku orzeczono grzywnę w liczbie stawek odpowiadającej ciężarowi gatunkowemu przestępstwa, miarkując wartość jednej stawki z uwzględnieniem możliwości materialnych oskarżonego. Nadto, czyniąc zadość kategoriernemu brzmieniu przepisu art. 72 § 1 kk – na oskarżonego nałożono obowiązek przeproszenia pokrzywdzonego A. J. na piśmie, w terminie jednego miesiąca od uprawomocnienia się wyroku. Z pewnością tego rodzaju obowiązek probacyjny przyniesie moralną satysfakcję pokrzywdzonemu, zwłaszcza, że zdecydował się on dochodzić roszczeń z tytułu doznanych szkód na innej drodze i w postępowaniu karnym nie zgłaszał pod adresem oskarżonego żadnych żądań o charakterze finansowym.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 627 kpk, przy czym złożyły się na nie wydatki wyłożone przez Skarb Państwa w związku z koniecznością opłacenia pracy biegłego medyka, uzyskania karty karnej oraz ryczałty za doręczenia w obu fazach postępowania. Opłatę wymierzono na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 2 Ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity: Dz. U. 1983 r. Nr 49 poz. 223).